

[Aksel Larsen.]

gnose for industrieksportens udvikling, men jeg skal lade mig nøje med konklusionen. Man skriver følgende:

„Disse forhold er vanskelige at kvantificere, men er de i stand til at påvirke industrieksportens vækst, således at den bliver blot lidt lavere end den hidtidige, vil det i løbet af et kortere åremål kunne opsummere sig til et årligt indtægtstab, der løber op i adskillige milliarder kroner.“

Min karakteristik af dette notat, der naturligvis er udarbejdet på ministerens ansvar og godkendt af ham, er i al elskværdighed den, at det er historien om konen med æggene, men med modsat fortegn. Andre, f. eks. fællesmarkedstilhænger professor Erling Olsen, kalder det en illustration af troværdighedskløften mellem regeringen og befolkningen, og jeg synes, han har ret.

Den troværdighedskløft møder vi også andre steder. Jeg kan således nævne pjece nr. 1 i handelssekretariatets informationsserie om institutioner, beslutningsproces og finansiering. Den er saglig, den er god, hvad kendsgerninger angår, og redegør bl. a. for Rådets og Kommissionens næsten diktatoriske autoritet til at udstede forordninger og direktiver og beslutninger, som i alle enkeltheder er bindende for medlemsstaterne. Pjecen erkender, at en sådan beslutning kan være truffet mod Danmarks stemme, og at det vel også er tænkeligt, at folketinget ikke har lyst til at godkende den, selv om Danmark folkeretligt er forpligtet, hvis det har godkendt Romtraktaten. Hvilke muligheder fortæller pjecen så der er? Man skriver i pjecen side 34:

„Også i et sådant tilfælde må den danske regering derfor søge at overbevise folketinget eller at få den i fællesmarkedet trufne beslutning ændret.“

Andre muligheder er der ikke, én af disse to.

Nordisk Råds økonomiske udvalg besøgte i marts Beneluxlandenes hovedstæder. I Bruxelles tillod jeg mig at forelægge regeringens her citerede opfattelse for en repræsentant for Kommissionen, hr. Cardon de Lichtbuer. Han erklærede kort og knapt, at hvis et parlament modsatte sig en forordning eller en beslutning, så ville det pågældende land blive dømt af Domstolen. Denne

tredje mulighed kender handelssekretariatet og handelsministeren ikke. Og han tilføjede, at stod det fortsat på bagbenene, så ville det blive udelukket af fællesmarkedet. Der var ingen tvivl. Og vi ved jo godt, at hvis vi kommer i den situation efter at have været medlem af fællesmarkedet i en 3-4 år og være blevet i den grad integreret og infiltreret i foretagendet, så er det simpelt hen en umulighed at gå ud. I en sådan situation vil man stå med en pistol for brystet: selv om man er modstander af forordningen, er man tvunget til at godkende den.

Jeg kunne fortsætte og fremføre yderligere eksempler på informationer fra regeringen, som er i bedste fald tvivlsomt holdbare, men som man vel må håbe er fremført i god tro. De harmonerer med fællesmarkedstilhængerens almindelige agitation, som i den givne fase dels tilsigter at skræmme befolkningen bl. a. ved mærkværdige påstande om, at Danmark da ikke kan tåle at stå isoleret — nej, hvorfor i alverden skulle vi blive isoleret, det er vi jo ikke i dag — dels tilsigter at berolige og i sidste instans skabe et indtryk af, at løbet er kørt, der er ingen vej uden om fællesmarkedet.

I dette kor sang handelsministeren med, om end urbant og forsigtigt, i sin besvarelse af forespørgslen. Han talte om de fremskridt, der blev gjort i sidste uge i Bruxelles, og konkluderede, at alt i alt er der nu så lille afstand mellem fællesmarkedets og de britiske synspunkter, at det er berettiget at tro, at man i løbet af kort tid vil nå til fuld enighed. Han var altså optimist, men blev naturligvis overtruffet af hr. Per Federspiel. Efter dennes fremstilling af, hvor nær man er hinanden, begriber jeg ikke, hvorfor den engelske premierminister skal rejse til Paris og tale med Pompidou i næste uge.

Den britiske handelsminister vovede ikke at udtale sig så sikkert som den danske handelsminister. Den britiske handelsminister sagde efter Bruxellesforhandlingerne til pressen, at nu var der sket det store fremskridt, at man var enig om principperne for Englands betalinger til fællesmarkedet, men så kom det jo an på, hvilke beløb der skulle indføres i principperne. Det turde vist være dette, der er det afgørende stridsspørgsmål, og det har man altså slet ikke rørt ved. Vilklårene for New Zealands landbrugseksport til England synes man